

ΜΑΥΡΕΣ ΤΡΥΠΕΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ζήνων Αφροδίνης

Από το 1960 μέχρι σήμερα έχουν εκδοθεί πολλές δεκάδες χιλιάδες φύλλα ημερήσιων εφημερίδων και άλλων εντύπων. Έχουν γραφεί εκατοντάδες χιλιάδες άρθρα από πολλές εκατοντάδες δημοσιογράφων. Κοιτάζοντας κανείς πρόχειρα τους τόνους αυτού του χαρτιού εύκολα διαπιστώνει ότι μια σειρά θέματα απουσιάζουν ή εντελώς ή σχεδόν ή αναφέροντας κάπως, εξαιρετικά έμμεσα ανάμεσα στις γραμμές. Ουσιαστικά από τα ελληνοκυπριακά media είναι αδύνατο να ανασυγκροτηθεί κανείς άμεσα την κυπριακή ιστορία. Θα πρέπει πρώτα με διάφορες μεθόδους να ανασυγκροτηθεί το περιεχόμενο μιας σειράς από μαύρες τρύπες που διαπερνούν το δημοσιογραφικό στερέωμα, τόσο συχνά, που το κάνουν να μοιάζει με κεφαλοτύρι.

Χωρίς πολλή προσπάθεια μπορεί ο καθένας να βρει άρθρα δημοσιογράφων στις ξένες εφημερίδες, που προβληματίζονται για τη δουλειά τους, που αγωνιούν για το ρόλο τους ως άνθρωποι που πληροφορούν τους άλλους και συμμετέχουν στη διαμόρφωση γνώμης, που επενεργούν θετικά ή ανασταλτικά στις πολιτικές εξελίξεις. Ως άνθρωποι που συμμετέχουν σ' ένα γιγάντιο σύστημα πλανητικής πληροφόρησης, που σχετίζεται ολοένα και περισσότερο με την αυτοματοποίηση και την ταχύτητα αλλά και την εξάρτηση απ' όλο και πιο λίγα οικονομικά-πολιτικά κέντρα πληροφόρησης.

Μπορεί, λοιπόν, κάποιος να διαβάσει άρθρα γνωστών δημοσιογράφων όπου οι άνθρωποι αγωνιούν μήπως βοήθησαν στην έκρηξη του πολέμου, εναντίον του Ιράκ, παρουσιάζοντας το τελευταίο σχεδόν ως μια υπερδύναμη, ενώ βεβαίως ο ίδιος ο πόλεμος απέδειξε το αντίθετο. Πως λοιπόν παραπλανήθηκαν πρώτα οι ίδιοι παραπλανώντας στη συνέχεια και τον κόσμο; Αλλά και για τον ίδιο τον πόλεμο υπάρχει προβληματισμός. Πρώτα γιατί έγινε αποδεκτή η προληπτική λογοκρισία των ανταποκρίσεων από τις στρατιωτικές αρχές, (οι ανταποκριτές που δεν την δέχτηκαν έμειναν στο ράφι) και ύστερα για τον τρόπο γενικά που μεταδόθηκε αυτός ο πόλεμος από τα media.

Ακόμα θα βρει κανένας, αρκετούς προβληματισμούς για τον τρόπο που μεταφέρεται, η κρίση των Ανατολικών χωρών από τα Μέσα Ενημέρωσης. Για παράδειγμα τι ακούει κανείς για τη Ρωσία εκτός από μερικές δηλώσεις και πράξεις της κυβέρνησης και του Γιέλτσιν, άντε και του Γκορπατσώφ. Τι αλήθεια γίνεται σ' αυτό το καινούργιο χάος;

Ακόμα πιο πρόσφατα μπορεί κάποιος να διαβάσει την έκφραση μιας προβληματικής που δεν αφήνει μεγάλα περιθώρια αξιοπρέπειας στο δημοσιογραφικό επάγγελμα. Για παράδειγμα κείμενα που αναφέρονται στο γεγονός ότι σχεδόν σύσσωμα τα γαλλικά media ψήφισαν «ουί» στο Μάαστριχ, διοργανώνοντας κατά κανόνα πάνελ συζήτησης, μετά δίδοντας ανταποκρίσεις, κ.λ.π., που οδηγούσαν αναπόφευκτα στο «ναι», ενώ ο μισός πληθυσμός ήταν εναντίον (όπως απέδειξε στην κάλπη) και απών από τα media (ή σχεδόν απών).

Ή ακόμα μια πρόσφατη συζήτηση, που σχετίζεται με την ευρωπαϊκή ενοποίηση, αναφέρεται στην ενοποίηση της νομοθεσίας των media. Στις χώρες όπου η νομοθεσία είναι χαλαρή π.χ. Μεγάλη Βρετανία, ο σκανδαλοθηρικός τύπος κάνει θραύση, αμοιβόμενος αδρά μάλιστα από το κοινό, δηλαδή πουλώντας.

Πολύ πρόχειρα αυτά, για τον δυτικοευρωπαϊκό τύπο και μάλιστα σημειώνω για να μην έχουμε παρεξηγήσεις, ότι αναφέρθηκα σε κείμενα σοβαρών, μεν αλλά καθόλου περιθωριακών εντύπων.

... Και στην Κύπρο... μακαρία σιγή! Ιδιωτική ραδιοφωνία, λόγιοι και λιβανίσματα για μια ψευδοπολυφωνία (ή έστω πολυφωνία αν προτιμάτε) και ένας αριθμός εντύπων που αφήνει τους ξένους άφωνους. «Μα μισό εκατομμύριο άνθρωποι βγάζετε τόσες ημερήσιες εφημερίδες»; Πράγματι βγάζουμε (!) και από μια πρώτη ματιά μοιάζουν με εφημερίδες. Έχουμε και πολλούς ραδιοσταθμούς και τρία κανάλια τηλεόρασης. Πόσο και πως πληροφορούν όλα αυτά τα Μέσα είναι ένα μεγάλο θέμα, που γίνεται τεράστιο όταν φθάσουμε στο πως αναλύονται τα γεγονότα και ποιες απόψεις μπορούν να «περάσουν» και να δημοσιοποιηθούν.

Εδώ θα ασχοληθώ κυρίως με την απόκρυψη γεγονότων, ειδήσεων και απόψεων που αφορούν τα Κυπριακά πράγματα, από τα Ελληνοκυπριακά Μέσα Ενημέρωσης. Δεν θα ασχοληθώ δηλαδή με τις επιλογές των απόψεων που προωθούνται αλλά με το γεγονός ότι μια σειρά γεγονότα αποκρύβονται μεθοδικά και μια σειρά απόψεις που εκφράζονται μέσα στην κοινωνία (είναι δηλαδή γεγονότα ήδη όσον αφορά τα Μέσα Ενημέρωσης) παρασιωπούνται, μπλοκάρονται, ή διαστρεβλώνονται. Ο αρχισυντάκτης δηλαδή κρατά μια πέννα στο χέρι και τραβά γραμμές, διαγράφει από το πεδίο του αναγνώστη ή του ακροατηρίου μια σειρά πληροφορίες έτσι ώστε να μην επιτρέπεται η χρησιμοποίηση τους στη διαμόρφωση άποψης. Η διαγραφή αυτή χαρακτηρίζει όλα τα ελληνοκυπριακά Μέσα ανεξαιρέτα αν κι όχι στον ίδιο ακριβώς βαθμό και υπακούει στην ίδια λογική, μια λογική που θα αναζητήσουμε καθ' οδόν.

Να δούμε όμως πρώτα στα γρήγορα τους τομείς της απόκρυψης, όπως μπόρεσα να τους καταγράψω, αρκετά πρόχειρα.

Τουρκοκύπριοι

Η πρώτη ομάδα αγνοουμένων θεμάτων αφορά τους Τουρκοκύπριους. Η Τουρκοκυπριακή Κοινότητα δεν είναι γνωστή ως έχει. Ένα πολύπλοκο φίλτρο με διάφορα επίπεδα κατακρατεί στοιχεία γεγονότα και εικόνες. Λογικά θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει ότι οι Τουρκοκύπριοι θα έπρεπε κανονικά να είναι θέμα πρώτου ενδιαφέροντος για τα Ελληνοκυπριακά ΜΜΕ, διότι σχετίζονται άμεσα με το Κυπριακό, διότι είναι ο ένας από τους συνεταίρους της υπό κυοφορία ομοσπονδίας, η εις ότι αφορά τους αντιομοσπονδιακούς, είναι ο εχθρός που θα πρέπει να αντιμετωπισθεί.

Όμως είδαμε με δέος τα ιερά τέρατα της ελληνοκυπριακής δημοσιογραφίας να εκφράζουν την έκπληξη τους από τηλεόρασης τον Νιόβη του 1989, (μετά την πρώτη επίσημη επίσκεψη των Ε/Κ δημοσιογράφων στα κατεχόμενα), μπροστά στο γεγονός ότι οι Τουρκοκύπριοι... κτίζουν. Ένα γεγονός βέβαια που ο κάθε κάτοικος που γειτονεύει με την πράσινη γραμμή το βλέπει και θα τόβλεπε κάθε μέρα με γυμνό οφθαλμό. Σημειολογικά μιλώντας, το ρήμα χτίζω σημαίνει βέβαια προοδεύω, τα καταφέρνω, πάω καλά, σημαίνει οικονομικό θαύμα. Αμάν λοιπόν χτίζουν κι αυτοί, «βουράτε χωρκανοί για λύση» οι ρεαλιστές: άμαν χτίζουν αλλά ας μην υπερτιμούμε τα πράγματα οι λεγόμενοι «αγωνιστές». Βέβαια κανείς δεν ένοιωσε την ανάγκη να κάνει μια αυτοκριτική ή να αισθανθεί κάπως άσχημα γιατί για 15 χρόνια «έκτιζε» την εικόνα του Τουρκοκύπριου που όχι μόνο δεν κτίζει αλλά είναι επιπλέον πεινασμένος και ρακένδυτος. Ουσιαστικά δηλαδή συνέχιζε να προεκτείνει μέσα στο χρόνο και μετά το 74, την εικόνα που όντως χαρακτήριζε τους Τουρκοκυπρίους, αν και όχι σε τόσο υπερβολικό βαθμό, πριν το 74, και στήριζε την παρελκυστική πολιτική του Μακάριου στις τότε διακοινοτικές συνομιλίες, ο οποίος περίμενε τους Τουρκοκύπριους να πέσουν στο καλάθι του σαν ώριμο φρούτο.

Το παράδειγμα που ανάφερα είναι ένα από τα πολλά που δείχνουν ότι ο ελληνοκυπριακός τύπος, δεν γνωρίζει ο ίδιος και ασφαλώς δεν μεταδίδει την πραγματική εικόνα της Τουρκοκυπριακής κοινότητας. (Οικονομία, κοινωνική ζωή, πολιτιστική κίνηση, πολιτική ζωή, σκέψεις, αισθήματα και προβληματισμοί). Κάποια ρήγματα έχουν γίνει τελευταία με τις επισκέψεις κυρίως πολιτικών ηγετών,

οι οποίοι μετέφεραν τέλος πάντων τις απόψεις μερικών πολιτικών επιτελείων. Αυτά τα λίγα όμως πολύ λίγο μπορούν να σημαίνουν γνώση της άλλης κοινότητα και εν πάση περιπτώσει η δημοσιογραφία δεν μπορεί να πει ότι επιτέλεσε το έργο της επειδή διαμετακόμισε (τσιγγούνικα μάλιστα θάλεγα) μερικές ομιλίες και μερικές συνεντεύξεις).

Οι βαρβαρότητες εις βάρος των Τ/Κ

Από την δεκαετία του 50 μέχρι και το 1974, μια σειρά φόντοι, απαγωγείς, ιντρικές, θυματοποιήσεις σηματοδότησαν ένα γενικό κλίμα οικονομικής και κοινωνικής καταπίεσης εις βάρος των Τουρκοκυπρίων, με κορωνίδα ένα από τα πιο φρικιαστικά γεννήματα του ανθρώπινου νου, το σχέδιο Ακρίτας.

Η μνήμη αυτών των εγκλημάτων ζει μέσα από την προφορική επικοινωνία ανάμεσα σε πολλούς Ε/Κ, με τρόπο όμως ανισόμετρο και αποκεντρωμένο. Ο καθένας γνωρίζει αυτά που γνωρίζει το περιβάλλον του ή αυτά που έγιναν στην περιοχή που ζούσε. Κάθε χωριό σχεδόν έχει τα δικά του να πει, για την περίοδο της ελληνοκυπριακής υπεροχής. Αυτά όλα όμως απουσιάζουν από τον Ελληνοκυπριακό τύπο σχεδόν παντελώς. Είναι ζήτημα αν μπορεί να βρει κανείς δυο-τρεις περιπτώσεις «μικρών» εγκλημάτων, που επιβεβαιώνουν απλά τον κανόνα. Δεν υπάρχει τίποτε ούτε καν ως ισχυρισμοί των Τ/Κ. Θα πήγαινε επομένως πολύ να ζητήσει κάποιος και διερευνητική δημοσιογραφία στο θέμα.

Μετά το 1974 μερικοί επίσημοι, Παπανδρέου και Θεοδωράκης για παράδειγμα, δήλωσαν ότι έχουν και οι Ελληνοκύπριοι το μερίδιο τους στα κακά της Κύπρου, όμως πουθενά στον ελληνοκυπριακό τύπο, δεν θα βρεις τεκμηρίωση τέτοιων παραδοχών. Παρόλα αυτά οι «αγωνιστάι» δημοσιογράφοι δεν θα πουν ότι τα λεγόμενα του κ. Θεοδωράκη είναι ψευδή, θα του επιτεθούν όμως ως εθνικού μειοδότη, θα του επιτεθούν δηλαδή γιατί «τα είπε». Τέτοιες γενικές παραδοχές - κάναμε και μεις τα δικά μας, ή οι δικοί μας οι φασίστες έκαναν τα δικά τους - μπορεί να γίνονται προφορικά. Επαναλαμβάνουμε όμως ότι αν κάποιος θελήσει να κάνει μια έρευνα μέσα στον Ε/Κ τύπο γι' αυτά τα εγκλήματα θα βρει σχεδόν τίποτα, μια άλλη μεγάλη τρύπα.

Θα μπορούσε κάποιος να αναμένει ότι τουλάχιστον εκ των υστέρων κάποιοι από τους δημοσιογράφους θα έκανε ίσως κάποια αυτοκριτική ή να εκφράσει κάποιου είδους επαγγελματική αγωνία για το πως χρησιμοποίησε τα χρόνια τα οποία σπατάλησε με την υπόσχεση να πληροφορεί και μάλιστα μεταδίδοντας και τις «δυο» απόψεις. Όμως δεν υπάρχει κανείς, παρά το ότι στο πολιτικό επίπεδο υπάρχουν παραδοχές για πολιτικές ευθύνες και από δημοσιογράφους. Δεν γίνονται δεχτές δημοσιογραφικές ευθύνες. Αυτό δείχνει απλά ένα άλλο γεγονός: ότι δεν υπάρχουν ακριβώς δημοσιογράφοι, δηλαδή άνθρωποι με επαγγελματική συνείδηση στον τομέα. Ενώ πολλές φορές οι δημοσιογράφοι μας ζητούν αυτοκριτική από τους πολιτικούς, κανείς ακόμα απ' αυτούς δεν υποψιάστηκε ότι στο δικό του επαγγελματικό επίπεδο, υπάρχει μια αυτοκριτική να γίνει. Μπορώ να πω, ότι μόνο μέσα από μια τέτοια κρίση, θα μπορεί να ελπίζει κανείς, ότι είναι δυνατόν να γεννηθεί μια κυπριακή δημοσιογραφία η οποία να αξίζει το όνομα της.

Εν πάση περιπτώσει επειδή ο τουρκοκυπριακός τύπος χαρακτηρίζεται από την ίδια αντίληψη προς αντίθετη βέβαια κατεύθυνση, πολλά ελληνοκυπριακά εγκλήματα είναι καταγεγραμμένα στα τούρκικα κι ασφαλώς κάποτε θα γίνουν γνωστά στην ολότητα τους.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ

Συνηθισμένη κουβέντα στους διαδρόμους των εφημερίδων και των

ραδιοτηλεοπτικών σταθμών: «Έκαμα ένα ρεπορτάζ πόμπα! Θα το περάσει όμως αυτός ο μαλάκας»; Αυτός ο μαλάκας βέβαια είναι ο αρχισυντάκτης ή ο υπεύθυνος του ειδησεογραφικού. Και ο δημοσιογράφος που εκφράζει έτσι την αγωνία του δεν είναι κανένας «εξεγερμένος». Είναι ένας συνηθισμένος ανθρωπάκος, δεξιός ή αριστερός (κάνετε δική σας χρήση των εισαγωγικών κατά βούληση) που μάχεται με τον τρόπο του να πρωτοτυπήσει λίγο, να βγάλει καμιά ειδησούλα δική του, να προβάλει κάποια άποψη (κανενός «επιστήμονα» συνήθως), να γράψει λίγο αλλοιώς τα πράγματα, κάτι να κάνει τέλος πάντων ο άνθρωπος για να βγει λίγο από την επανάληψη του εαυτού του, του χιλιοειπωμένου μάστρου του, να κολυμπήσει λίγο έξω από το βάλτο της στασιμότητας των κυπριακών ΜΜΕ να σπάσει λίγο το ξύλινο νάρθηκα που αρθρώνει το λόγο του «κυπριακού προβλήματος», να σνομπάρει λίγο το ψευδοχριστιανικό κοίταγμα των κοινωνικών προβλημάτων. Να αναζητήσει τέλος πάντων την «πολυφωνία» στο μελάνι και τον αέρα, μιας και είναι θεσμοθετημένη (νομίζει)! Κι ίσως, συνήθως μάλιστα, έχει στη βάση του μια απλή επαγγελματική ανάγκη. Χρειάζεται στο επάγγελμα να φτιάξει λίγο ένα δικό του media, να κατοχυρώσει μια εικόνα δική του, αλλιώς θα πρέπει να περιμένει να πεθάνουν οι γέροι για να προχωρήσει στη θέση τους.

Χωρίς καμιά υπερβολή, μπορούμε να πούμε ότι το βασικό πρόβλημα ενός δημοσιογράφου που δεν έχει θέση στην ιεραρχία του «Μέσου», είναι πως να «περάσει» το θέμα του στον αναγνώστη ή τον ακροατή, (που συνήθως ταυτίζεται κιόλας με την «κοινή γνώμη» εκλαμβανόμενη βέβαια ως μια και αδιαίρετη). Έτσι σπαταλά ο άνθρωπος ένα μεγάλο μέρος του χρόνου και της φαιάς του ουσίας για να ξεχωρίσει από το σωρό των θεμάτων που συναντά στο δρόμο του εκείνα που θα μπορούσαν να γίνουν δεκτά από το μάστρο. Ύστερα ένα άλλο μεγάλο μέρος της δουλειάς του, πάει στο ντύσιμο της ιστορίας, έτσι ώστε να εγκριθεί κι αυτό. Όσο το θέμα βγαίνει από τα καλούπια, τόσο το ντύσιμο πρέπει να είναι έντεχνο, να προσφέρει το σωστό καμουφλάζ, να γίνεται σχολαστικό με τη δεοντολογία, μήπως εξορκιστεί η πέννα του τέρατος που καιροφυλακτεί στο επόμενο δωμάτιο, έτοιμη και εξουσιοδοτημένη να τζιζάρει λέξεις, φράσεις, παραγράφους, κεφάλαια και βέβαια ολόκληρα κείμενα. Να αφαιρέσει φωτογραφίες, να αλλάξει φωτογραφίες, να αλλάξει λεζάντες, να αναμορφώσει, να διαμορφώσει, να παραμορφώσει τον τίτλο. Να του αλλάξει τα φώτα και τον αδόξαστο, να το καταχωνιάσει στις εσωτερικές σελίδες με γράμματ των 7ρί. Πολύ συχνά, όλα αυτά, για θέματα μάλιστα τελείως ανώδυνα, διότι απλά ο άνθρωπος με την πέννα έχει ήδη πάρει μια κεκτημένη ταχύτητα. Αλλωστε όλα αυτά γίνονται «ήπια και ανθρώπινα». Ο άνθρωπος «κάνει τη δουλειά του, καλυτερεύει τα κείμενα, βοηθά τον δημοσιογράφο», κι αν ο τελευταίος δεν επιδέχεται μαθήσεως πάει απ' εκεί πού ήρθε.

... Και βέβαια είναι και οι δημοσιογράφοι που έχουν «σκαλιάσει». Που ανήκουν στη «σχολή». Κάθε εφημερίδα έχει τον Κωνσταντινίδη και τα Κωνσταντινιδάκια της, τον Λυκαύγη και τα Λυκουδάκια της... Η καριέρα τους εξαρτάται από την καλή επανάληψη του αυτού.

Οι αγνοούμενοι: ένα ακόμα αγνοούμενο θέμα

Και περνούμε σε μια άλλη τρύπα εξ' ίσου μαύρη. Αφορά τους αγνοούμενους, ένα θέμα-στυλοβάτη της Ελληνοκυπριακής διαφώτισης, προς το εξωτερικό και λείτμοτίβ χιλιάδων ομιλιών και κειμένων.

Από καιρού εις καιρό, οι εφημερίδες ανακαλύπτουν ζώντες ελληνοκυπρίους αγνοούμενους στην Τουρκία. Το θέμα επανέρχεται αραιά μεν αλλά σταθερά, κατσιαρίζει για λίγες μέρες και... σταματά.

Ωστόσο θα έχετε ασφαλώς προσέξει ότι καμιά εφημερίδα και κανένας δημοσιογράφος σε κανένα κείμενο δεν έχει εντοπίσει κάποιο νεκρό αγνοούμενο, ούτε Ελληνοκύπριο ούτε Τουρκοκύπριο. Καμμιά ένδειξη και καμμιά μαρτυρία δεν έχει παρουσιασθεί στον τύπο, και σίγουρα κανείς δεν προσπάθησε (χωρίς να σημαίνει ότι χρειάζεται και μεγάλη προσπάθεια).

Είναι σαφές ότι έχει οργανωθεί μια ακόμα μαύρη τρύπα. Κάθε δημοσιογράφος που δεν διερευνά το θέμα συμμετέχει στο βασάνισμά εκείνων των οικογενειών (όσες και αν είναι) που ακόμα περιμένουν τους αγνοούμενους τους, και στις δυο κοινότητες.

Είναι αρκετά ακόμη ενδεικτικό το γεγονός ότι δεν υπάρχει ούτε ένα ρεπορτάζ, ανάμεσα στις οικογένειες των αγνοουμένων, στο οποίο να τίθεται η ερώτηση: πιστεύετε ότι οι δικοί σας ζουν; Ή ακόμα: έχετε ενδείξεις ότι οι δικοί σας δεν ζουν;

Και βέβαια κανείς δημοσιογράφος δεν ασχολήθηκε ποτέ με το πως δουλεύει η Επιτροπή για τους Αγνοούμενους. Μαζεύει στοιχεία, τι στοιχεία μαζεύει, τι τα κάνει αυτά τα στοιχεία. Γιατί δεν ανακάλυψε μετά από 18 χρόνια ούτε ένα αγνοούμενο, Ε/Κ. Είναι δυνατό αυτό το πράγμα; Πώς είναι δυνατόν!

Η αντικομμουνιστική δράση και εγκλήματα της ΕΟΚΑ

Η νικηφόρα ΕΟΚΑ (έστω και αν η νίκη της στη Ζυρίχη δεν θεωρήθηκε ως νίκη από την ίδια, αλλά ως μια νικηφόρα μάχη) ανέλαβε ως κράτος και ως παρακράτος την ηγεσία της κάπως ανεξάρτητης Κύπρου. Όποιος φτωχός ή πλούσιος συγγενής υπήρχε (ιδίως αν είχε πηδήσει και κανένα τοιχαρούι στη διάρκεια του αγώνα) βρήκε την θεσούλα του στη δημόσια και ημικρατική υπηρεσία. Όλοι αυτοί σήμερα βρίσκονται στις ψηλές βαθμίδες των υπηρεσιών τους. Της συμπολιτευτικής στάσης του ΑΚΕΛ βοηθούσης, ήταν φυσικό ότι τα άπλυτα του Γρίβα και της ΕΟΚΑ πριν το 60 αλλά και τα επόμενα χρόνια έπρεπε να καταχωνιαστούν μέσα σε μια μαύρη τρύπα, όπως καταχωνιάστηκαν ακριβώς περισσότεροι Κύπριοι των δυο κοινοτήτων παρά Άγγλοι. Το σκοτεινό αυτό κεφάλαιο που διατηρείται ως γνώση μέσω του λαϊκού ψιθύρου, θα πρέπει να είναι και είναι κεφαλαιώδους σημασίας όχι μόνο για λόγους ηθικούς, όπως λέει ο Δημήτρης Χριστόφιας, αλλά για λόγους κατανόησης της πρόσφατης ιστορίας μας και της σύγχρονης πολιτικής στη χώρα μας. Πέρα από αυτά και κατά τρόπο πολύ πρακτικό θέτει σε αμφισβήτηση την ακεραιότητα της κυπριακής δικαιοσύνης τουλάχιστον σε ότι αφορά τα μετά το 1960 εγκλήματα, μια αμφισβήτηση που θα εκτεινόταν αν η κοινωνία λειτουργούσε κάπως πιο ελεύθερα και ομαλά, μετά στα εγκλήματα εναντίον των Τουρκοκυπρίων και μετά στα εγκλήματα της ΕΟΚΑ-Β.

Τα κυπριακά ΜΜΕ όχι μόνο αρνήθηκαν να διαδραματίσουν και σ' αυτό τον τομέα τον ρόλο τους αλλά και στις λίγες περιπτώσεις που κατά λάθος ουσιαστικά, ξεμύτισε η μύτη του παγόβουνου, αρνήθηκαν να υπερασπίσουν το δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης και εργάστηκαν στη συντριπτική τους πλειοψηφία, χέρι με χέρι με τις πολιτικές ηγεσίες, για να το καταπνίξουν.

Παρά το ότι οι εργασίες τεκμηρίωσης της φονικής πτυχής του αντικομμουνιστικού μένους της ΕΟΚΑ λείπουν, εν τούτοις είναι φανερό από τις αντιδράσεις στις μερικές προσπάθειες που κατά καιρούς έγιναν προς την κατεύθυνση της διερεύνησης τέτοιων θεμάτων, ότι πρόκειται για μαύρη τρύπα, που αν φωτιστεί, πολλές καρέκλες θα χάσουν τα πόδια τους.

Όμως κανείς δημοσιογράφος δεν φαίνεται να βρίσκει ενδιαφέρον στο πεδίο αυτό, και κανείς αρχισυντάκτης δεν ρίχνει τα τσακάλια του στα πολλά «λαυράκια» υποσχόμενα ίχνη. Το δε διερευνητικό μένος του Αλέκου Κωνσταντινίδη, κάνει τζόγκινγκ ανάμεσα στην υπόθεση του Μεγάλου Εγκεφάλου, της υπόθεσης των αερίων και του γνωστού θορυβώδους ζώου στο Πεντάκωμον.

«όποιος διαφωνεί με τη γραμμή για την εθνική μας ταυτότητα να βγει στους δρόμους και τις πλατείες να το πει, όχι να το εκφράζει μέσα από τα ΜΜΕ». Α. Καννάουρος
Πρόεδρος της ένωσης συνταχτών Κύπρου Άνοιξη 92

Φθινόπωρο 92: Κατάθεση πρότασης νόμου για ποινικοποίηση της έκφρασης «ενδοτισμού» και «ηττοπάθειας» από τον Ντ. Μιχαηλίδη, τότε βουλευτή του ΔΗΚΟ και τώρα υπουργό εσωτερικών

Μετεκλογικά η συμπολιτευόμενη εφημερίδα Σημερινή απαιτεί την «αχρήστευση» και «απομόνωση» διαφωνούντων δημοσιογράφων

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_10:media&rev=1598440387

Last update: 2025/04/20 19:47

